

[Wilhelm.]

ret megen forskning i fortiden, som ikke har været samfundsnedbrydende virksomhed? Det turde være oplagt for samfundsforskningen, for de mere sociale og kulturelle discipliner i forskningen, at det altid pr. definition så at sige må være samfundsnedbrydende virksomhed, fordi det sprænger nogle grænser. Men selv inden for et område som det, jeg kender bedst, naturvidenskaben, turde det være oplagt, at de største resultater, der er nået i flere hundrede års historie, af samtiden måtte vurderes som samfundsnedbrydende virksomhed: Kepler, Galilei, Giordano Bruno, alle har de selvfølgelig været stemplet som samfundsomstyrtere, og med rette, naturligvis da.

Det kunne også være interessant at finde ud af, hvad det egentlig er, fremskridtspartiet mener, når de benytter udtryk som „uvidenskabelig såkaldt projektforskning“, som de stiller over for „reelle videnskabelige forskningsopgaver“. Hvad er det mere præcist, man forstår ved reelle videnskabelige forskningsopgaver i modsætning til alt det her, man ikke kan lide?

Det er simpelt hen en politisk definition, man bruger, den samme, som hr. Erlendsson brugte forleden i en Christianiadebat, den samme, som er anvendt gang på gang af fremskridtspartiet i debatter om disse ting, en ren politisk bestemmelse af, hvad de synes der er videnskabeligt, og hvad de synes der er samfundsnedbrydende virksomhed. Det kan jeg sådan set acceptere, det burde bare erkendes lige så klart fra deres side, som det erkendes fra vores.

Erlendsson (FP):

Det er hr. Wilhelms sidste bemærkning til mig, der kalder mig op. Jeg forstår, at det, der hentydes til, var mit forsøg på at få deltagerne i det såkaldt sagkyndige panel til at svare på, om der var noget forskningsmæssigt kriterium, der berettigede til den brug, man har gjort af ordet socialt eksperiment. Det viste sig med al mulig tydelighed, at det var der ikke.

Ordføreren for forslagsstillerne (Wamberg) (FP):

Det kan jo ikke undre mig, at de forskellige ordførere har svinget sig op i de helt store højder i anledning af et forslag, som

har det klare sigte, at der skal spares i dette land.

Det kunne friste mig til at komme med en enkelt bemærkning, som måske ikke rigtig er sædvanlig her fra talerstolen, men der er et godt gammelt ord, der siger, at når man slår i en flok hunde osv., så hyler den, man rammer. Det er ganske ejendommeligt, at man farer så hårdt frem mod det, der er den egentlige hensigt, i betragtning af at der i disse dage foregår drøftelser i de såkaldte forligspartier om at spare et beløb i en størrelsesorden på 500 mill. kr.; dér må det selvfølgelig virke rystende, at man på et enkelt felt kunne spare det beløb, man nu har sidet i måneder og drøftet, men som man endnu ikke er blevet enige om, hvorimod man hurtigt kan enes om at smide endnu flere penge ud, end der var aftalt før septemberforliget.

Det, der vel må betegnes som hr. Morten Langes gravtale over sig selv, skal jeg lade være at kommentere nærmere, kun glæde mig over, at hans udtalelser fremtidig kommer til at foregå på Frue Plads, og at vi slipper for at høre på dem her.

Hvad angår undervisningsministerens bemærkninger, er de jo ligesom hr. Aukens ret meget ude af relation til det, der drøftes eller skulle drøftes på basis af dette forslag, nemlig en definition af, hvad forskning er.

Vi har jo for nylig set en kronik i Berlingske Tidende skrevet af undervisningsministeren, hvor man får det indtryk, at det, der efter undervisningsministerens opfattelse fremtidig skal lægges vægt på, er underlødige produkter à la „Malerrapporten“ og „Bryggerirapporten“; det er altså den standard, der fremtidig skal være normen, hvis kronikken skal tages efter pålydende.

Det, der er tale om at få gennemført, er en kontrol og en styring af de midler, samfundet overhovedet kan stille til rådighed for forskningen, og i den forbindelse må jeg måske lige have lov at nævne, at statsrevisorerne i foråret afgav en betænkning, som er blevet til efter et meget indgående arbejde, hvor man netop kommer ind på spørgsmålet om kontrol og styring og har konstateret, at det er forbundet med meget store vanskeligheder at nå blot tilnærmelsesvis pålidelige tal for den del af forskningsudgifterne, der afholdes af læreanstalter og institutioner. Men det har selvfølgelig intet ind-